

Pravica o Kraljevem gradu
Königsberg na Kaiserstem

Pred več stoletji se je dvigal mo-
gocen grad raz svoje skale, gledaje
v račinno plodovno polje, —
to je bil "Kraljev grad" — Königs-
berg poimenjen kraj. St. Peter bei
Königsberg, St. Peter pod sve-
simi gorami. — Ponosno
so se dvigali njegovi stolpi visoko
koko nebo, ponosno so sende ^{stihim} stakim
prikritim strahom je kralj pa
proti severo oshodni strani, od Rodar
je gledal drug, ravno tako močen
grad se stemejše peline na glavat.
kem. Ta grad se je zval pa "Cesarjev
grad". — Kralji so bili lastniki
Kraljevega gradu in določili so mu
go junarhiti sinov. Dovolj tehten

dokaz njihovega junaštva je menda
ta, da je poginjal eden izmed njih
vso turško vojsko v beg, ki je pristal
v te kraje morit in plenit. Turki so
že bili na tem, odnesti seboj zlato
telo, ki je zakopano na Klestah v
ravnini pod Kraljevim gradom.
V proslavo svoje zmage so napravili
tu velikanski pир. A tedaj, ko je
razveseljevanje prikipelo do sedunca
prileti iz Kraljevega grada Kragla, ter
smutno zavene turškega poglavarja.
Turki videti svojega poglavarja in
vojskovodjo v prvi, se preplašeni spu-
ste v beg. Na Klestah pa so pustili
vse nasplenjene zaklade in zlato telo.
Posebno hčaber je bil tudi vitez Kuno.
Ni je živel ob času pestne pravice.
Hal Dž je bil tudi on kakor drugi
sodobni vitez, silovit in neosmiljen.
Tudi on ni prizanačal slabšemu

Cesarjevo grad na Kvaadlem je bil
 last Templercjev. Nekoga večera
 so sedeli redovniki okoli velike
 mize pri večerji. Med Molitorje
 se začuje čuden ropot, tajni strah
 ni nemir se polaste poznamznikov
 a prijo rja, lasti živemu starčku
 se posreči pomiriti svoje sobrate
 a le za kratk čas. Kajti hipoma
 se začuje rog stražarja in v nekaj
 toennstkih je bil grojstki dvor na
 poljuenj s silovitim sovoznikom,
 bil je vitez Huno y soojim sprem
 stvom. Z zavistjo je gledal moč
 nost Templercjev, a zdaj je pokazal
 nadejo se mu priliko, ter je napa
 delnič hudega sluteča redovnike
 in jih pokončal. Da pokončal je
 sooji silovitosti vse, a tudi njega

je naredela kazen. Ko zavpije vitez:
"Naprej v grad"! Zgrabijo vsak svoje
orožje in hajd na plenstvo! Vse kar
je bilo vrednega so pograbili ter
tiho zbežali na grojski dvor. Urjali
so glad, in ko se je plamen visoko
dvigal, zapustili so divje kričec, kraj
neskončnega gorja, kraj smrti. —
Prvi ki je ubežal k razdjanega gradu,
je bil vitez Kuno. Ko je burno
skokoma gugal konja, je udaril z
glavo ob kamni obok grojskih
vrat tako silno, da se je smetno
ranjen zgrudil raz svojega konja.
Propaska družba zaparivši, se
je izdihnili njih sovraž, je hitela
zdaj v Kraljev grad, ga ropala
ter se razskropila potem na vse
strani. —